

Ко у Републици Српској жели да се заборави антифашистички рат српског народа од 1941-1945. године

Историјска епопеја српског народа у Другом свјетском рату, незапамћено страдање и херојска борба за слободу и одбрану отаџбине, трајна је историјска чињеница без обзира како на то гледали поједини моћници у Републици Српској.

Надчовјечански отпор српског народа најезди фашизма, масовном покољу Срба, Јевреја и Цигана, односно отпор геноциду над тим народима, сврстали су Србе у ред антифашиста што су признали сви савезници и мирољубиви народи свијета. То је забиљежено у литератури и означено бројним споменицима код нас и у свијету.

Јулски устанак 1941. год., против фашизма у ствари је био устанак читавог српског народа у Србији, Ц. Гори, БиХ-и, и Хрватској (Лика, Банија, Кодрун и др.) и све до пада Италије септембра 1943. год., углавном, све јединице су биле српске. Међутим, ни касније слика се битно није измјенила.

Независна Држава Хрватска као фашистичка творевина Хитлеровог новог поретка, која се од почетка борила на страни Трећег рајха, а њене усташе, у којима су муслимани играли значајну улогу, формирали су концентрационе логоре и друга губилишта (за дјецу и жене и људе). Србе су бацали у јаме, спаљивали у њиховим кућама, црквама итд. Извршен је до тада непознат геноцид (злочин) првенствено над српским, а затим и јеврејским и ромским народом. Управо таква државна творевина се афирмише и данас преко данашње државе Републике Хрватске. То се посебно потенцира кроз тзв. масовно учешће Хрвата у НОБ-и, односно у антифашистичком рату од 1941. до 1945. године. Другим ријечима и на овом пољу Хрватска, и не само она, себи жели и хоће да припише заслуге за које су Срби дали огромне жртве и напоре. У овом ће и успјети ако се Срби, нарочито у Републици Српској, буду односили као што се сада односе према жртвама у антифашистичкој ослободилачкој борби.

Сада када нам неки говоре да смо геноцидан народ ми им одговарамо да су баш они чинили геноцид над нама не само у Другом свјетском рату, већ много пута у историји.

НОБ-а, без обзира што се овај назив некима не свиђа, обезбјеђивала је континуитет антифашистичке борбе српског народа кроз вијекове, у којима су Срби увијек били против свих поробљивача.

Ако се због било каквог политиканства, личних или породичних комплекса, искине из српског ратовања бриљантан успјех српских бораца и српских команданата, српски народ ће направити неопростив гријех прије свега, према свим онима који су од 1941-1945. године дали своје животе за свој народ и своју отаџбину. Сви мирољубиви народи, па чак и они којима не припада, славски колач антифашистичке борбе, настоје свим средствима да украду парче тог колача. А зашто се код нас неки одричу или боље речено бацају тај свети хљеб.

Један број назовимо их политичарима, готово кроз читав ток минулог рата ниподаштавају, не само успјех српског народа и њене војске у Другом свјетском рату, већ и чињеницу да су и у минулом рату у одбрани нашег народа и наших територија и стварању Републике Српске највећи допринос дали управо синови и унуци ратника који су учествовали у рату против фашистичких хорди у периоду од 1941. до 1945. године.

Начин обиљежавања годишњица побједи над фашизмом (9. мај и 22. јуни) трба да буде општенародни, а не ускопартијски или једнопартијски задатак. То се не може свести само на полагање вијенаца. Скромно полагање вијенаца само од стране преживјелих бораца више личи на нашу срамоту него на свечаност. Забрињава и чињеница да се и војне структуре држе ван тих прослава.

Однос према споменицима из НОБ-е и другим споменицима везаним за споменути рат забрињава. Скидање назива улица заслужних јунака односно хероја српског народа је неопростив гријех нових моћника. Слична ситуација је са партизанским гробљима и другим обиљежјима.

Право пустошење извршено је на пољу умјетности. Заправо маргинализовани су књижевници, сликари, музичари и други који су здужили српски народ вјероватно за сва времена. Међу њима су и

Бранко Ђолић- «Пролом», Младен Ољача-«Козара», Владимир Назор-«Мајка православна», Иван Горан Ковачић-«Јама», Скендер Куленовић- «Стојанка мајка кнежопољка», или Меша Селимовић који је јавно рекао да је српски писац и др. Слично је и са другим гранама умјетности.

Убијеђени смо да је свако руководство, које однос према властитој прошлости мјери само страначким и идеолошким визурама осудило себе на маргинализацију и заборав. Оно ће засигурно негативним односом према прошлости и српском народу нанијети нанадокнадив губитак, а тиме и неопростив гријех према храбрим прецима садашњим и будућим генерацијама.

Бања Лука, 22.11.1999.

1. Проф. др Владимир Лукић, с.р.
2. Академик проф. др Милан Васић, с.р.
3. Проф. др Здравко Маријанац, с.р.
4. Академик проф. др Рајко Кузмановић, с.р.
5. Проф. др Драго Бранковић, с.р.
6. Проф. др Витомир Поповић, с.р.
7. Академик проф.др Бранко Милановић, с.р.